Μια ηλεφτή ματια στον ηλασικισμό

Η 20.02.2021 @ 20.30

Ραλφ Βων Ουίλλιαμς

1872 – 1958

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΤΟΥΜΠΑ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

1/PRELUDE. ALLEGRO MODERATO
2/ROMAZA. ALLEGRO SOSTENUTO
3/FINALE – RONDO ALLA TEDESCA. ALLEGRO ↙

ΣΤΙΣ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1954 Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΓΙΟΡΤΑΣΕ ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕ ΜΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΔΙΗΥΘΥΝΕ Ο ΣΕΡ ΤΖΟΝ ΜΠΑΡΜΠΙΡΟΛΙ.

Σολίστ της βραδιάς ήταν ο κορυφαίος τουμπίστας της ορχήστρας Φίλιπ Κέιτλινετ, ο οποίος ερμηνεύοντας το Κοντσέρτο για τούμπα του Βων-Ουίλλιαμς έγραφε ιστορία, καθώς έπαιζε το πρώτο κοντσέρτο για τούμπα από την επινόηση του οργάνου στα 1835. Ο Βων-Ουίλλιαμς ήταν ο σημαντικότερος Άγγλος συνθέτης του πρώτου μισού του 20ού αιώνα, «διαδεχόμενος» ουσιαστικά τον Έντουαρντ Έλγκαρ ως αντιπρόσωπος της αγγλικής μουσικής στο διεθνές μουσικό στερέωμα. Η επιλογή του να συνθέσει ένα κοντσέρτο για τούμπα φαντάζει ενδεχομένως κάπως εκκεντρική· ωστόσο, ο συνθέτης έδειχνε έμπρακτα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την τούμπα, αναθέτοντάς της συχνά σημαντικό, υψηλών απαιτήσεων ρόλο στα συμφωνικά του έργα. Επίσης, φαίνεται ότι τα λιγότερο προβεβλημένα όργανα ασκούσαν κάποια γοητεία στον συνθέτη (τουλάχιστον στα τελευταία χρόνια της ζωής του), αν αναλογιστεί κανείς ότι λίγα χρόνια πριν το Κοντσέρτο για τούμπα συνέθεσε μία πανέμορφη Ρομάντσα για φυσαρμόνικα και ορχήστρα. Κατά κανόνα, ο ρόλος της τούμπας στο πλαίσιο της συμφωνικής ορχήστρας ή της μπάντας είναι περιορισμένος στην υποστήριξη των αρμονικών θεμελίων, ενώ ο ερεβώδης ήχος της αρκετές φορές αξιοποιήθηκε με γκροτέσκα ή χιουμοριστική διάθεση από τους συνθέτες. Ωστόσο, το αξιοσημείωτο του Κοντσέρτου του Βων-Ουίλλιαμς είναι η ειλικρινής του δραματικότητα και η στιβαρότητα του θεματικού υλικού του. Επιτυγχάνει να φέρει στο φως τις λυρικές δυνατότητες της τούμπας αλλά και να διευρύνει σημαντικά τα δεξιοτεχνικά της όρια, ιδίως με τις δύο ευφάνταστες καντέντσες που κλείνουν τόσο το πρώτο όσο και το τρίτο μέρος του έργου.

Γιοβάνι Μποτεζίνι

1821 – 1889

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΡ. 2
1/ALLEGRO MODERATO
2/ANDANTE
3/ALLEGRO CON FUOCO ↗

Ο ΜΠΟΤΕΖΙΝΙ ΥΠΗΡΞΕ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟ Ο,ΤΙ Ο ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ Ο ΛΙΣΤ ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΑΝΟ: ΕΝΑΣ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ ΜΕ ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΜΕ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΝΟΙΞΕ ΝΕΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΣΤΗ ΓΡΑΦΗ ΓΙΑ ΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ – ΔΙΟΛΟΥ ΤΥΧΑΙΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΟΤΙ ΤΟΝ ΑΠΟΚΑΛΟΥΣΑΝ «Ο ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ ΤΟΥ ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟΥ».

Ήδη κατά τα φοιτητικά του χρόνια στο Ωδείο του Μιλάνου (όπου ξεκίνησε να σπουδάζει κοντραμπάσο απλώς και μόνο επειδή κατά την εισαγωγή του ήταν διαθέσιμη μία υποτροφία για τη σπουδή αυτού του οργάνου), ο Μποτεζίνι συνέθεσε ένα Κοντσέρτο για κοντραμπάσο, το οποίο το 1845 επεξεργάστηκε εκ νέου προσθέτοντας στην ορχήστρα πνευστά. Όπως κάθε βιρτουόζος της εποχής, ο Μποτεζίνι καλείτο να συνθέσει τα δικά του έργα για να αναδείξει τις δεξιοτεχνικές ικανότητές του στο όργανό του και το Κοντσέρτο είναι εμφανώς γραμμένο με αυτή τη στόχευση. Ο ίδιος το ερμήνευσε πολλές φορές στη ζωή του και μέχρι σήμερα παραμένει ένα από τα σημαντικότερα έργα του σχετικού ρεπερτορίου, επιβεβλημένο σε διαγωνισμούς και ακροάσεις κοντραμπάσου ανά τον κόσμο. Η επιρροή από τον χώρο του ιταλικού bel canto στο μέρος του σολιστικού οργάνου είναι έντονη. Ποικίλα στολίδια, μεγάλα τονικά άλματα από τη χαμηλή στην ψηλή περιοχή, γωνιώδεις αλλαγές δυναμικής καθώς και αισθαντικές μελωδικές γραμμές (ιδίως στο λυρικό αργό μέρος) είναι τα κύρια στοιχεία της γραφής. Παράλληλα, κατά το πρότυπο του ρομαντικού κοντσέρτου του 19ου αιώνα, η ορχήστρα διατηρεί σημαίνοντα ρόλο στη μουσική εξέλιξη, συνδιαλεγόμενη ενίοτε ως ίσος προς ίσον με το κοντραμπάσο.

Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ

1756 – 1791

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΚΟΡΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΡ.4 ΣΕ ΜΙ ΥΦΕΣΗ ΜΕΙΖΟΝΑ, Κ.495

1/ALLEGRO MAESTOSO
2/ROMANCE: ANDANTE CANTABILE
3/RONDO: ALLEGRO VIVACE ↙

ΤΟ ΚΟΡΝΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΝΕΥΣΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ Ο ΜΟΤΣΑΡΤ ΕΓΡΑΨΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ (ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΙΑ ΦΛΑΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟΥ ΓΙΑ ΟΜΠΟΕ).

Όλα του τα κοντσέρτα για κόρνο γράφτηκαν για τον Γιόζεφ Λόιτγκερπ (1732-1811), έναν από τους μεγαλύτερους βιρτουόζους του κόρνου εκείνης της εποχής. Ο Λόιτγκερπ υπήρξε στενός φίλος της οικογένειας Μότσαρτ. Μέχρι το 1777 έπαιζε στην ορχήστρα της Αυλής του Σάλτσμπουργκ αλλά μετά αποφάσισε να εγκατασταθεί στη Βιέννη και να ασχοληθεί με το εμπόριο τυριών (με την οικονομική στήριξη του πατέρα του Μότσαρτ) συνεχίζοντας όμως να ασχολείται με το κόρνο, αν και λιγότερο συστηματικά. Η φιλία του Μότσαρτ με τον κορνίστα συνεχίστηκε και στα χρόνια που ο συνθέτης έζησε στη Βιέννη.

Αν και πολλοί ελάσσονες συνθέτες της εποχής έγραφαν κοντσέρτα για το «φυσικό» κόρνο που υπήρχε τότε, η σολιστική του αξιοποίηση ήταν σίγουρα δυσχερής λόγω των περιορισμένων νοτών που αυτό μπορούσε να παραγάγει –το κόρνο με βαλβίδες που χρησιμοποιείται σήμερα έμελλε να εφευρεθεί κατά τον 19ο αιώνα. Έτσι, το κόρνο κατά κανόνα περιοριζόταν σε έναν απλά συνοδευτικό ρόλο μέσα στην ορχήστρα, ενώ λίγοι μόνο δεξιοτέχνες είχαν αναπτύξει μία τεχνική κατάλληλης τοποθέτησης του δεξιού χεριού στην καμπάνα του οργάνου, που τους επέτρεπε να παράγουν περισσότερες νότες με κάποια ακρίβεια. Κρίνοντας πάντως από τις τεχνικές απαιτήσεις των κοντσέρτων του Μότσαρτ, ο Λόιτγκερπ πρέπει να ήταν όντως ένας εκπληκτικός εκτελεστής.

Το Τέταρτο Κοντσέρτο ολοκληρώθηκε στις 26 Ιουνίου 1786· περιέργως ο συνθέτης χρησιμοποίησε στο χειρόγραφό του τέσσερα διαφορετικά μελάνια (μαύρο, μπλε, κόκκινο και πράσινο), γεγονός που άλλοι ερμηνεύουν ως έναν ιδιότυπο κώδικα για διαφοροποιήσεις στις δυναμικές και άλλοι ως ένα απλό αστείο μεταξύ Μότσαρτ και Λόιτγκερπ. Το πρώτο μέρος είναι γραμμένο σε τυπική φόρμα σονάτας, που ανοίγει με μία εισαγωγική παρουσίαση των θεμάτων από την ορχήστρα, πριν το σολιστικό όργανο αναλάβει μία εκ νέου έκθεση των θεμάτων, πιο λαμπερή και διανθισμένη. Το αργό μέρος, εκφραστικό και με σαφή έμφαση στο μελωδικό στοιχείο, αναδεικνύει τις λυρικές αρετές του κόρνου. Το φινάλε, όπως συμβαίνει και στα υπόλοιπα κοντσέρτα του Μότσαρτ για κόρνο, είναι ένα σύντομο, ζωηρό ροντό βασισμένο σε ένα θέμα του κόρνου, που επανέρχεται κατά τη διάρκεια του μέρους ηχώντας πάντα σαν μία περήφανη κυνηγετική φανφάρα.

Σεργκέι Προκόφιεφ

1891 – 1953

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ.1 ΣΕ ΡΕ ΜΕΙΖΟΝΑ, ΕΡΓΟ 25 «ΚΛΑΣΙΚΗ»

1/ALLEGRO CON BRIO
2/LARGHETTO
3/GAVOTTE (NON TROPPO ALLEGRO)
4/FINALE (MOLTO VIVACE) ↙

ΗΔΗ ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟ ΩΔΕΙΟ ΤΗΣ ΑΓ. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ, Ο ΠΡΟΚΟΦΙΕΦ ΕΙΧΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΑΙΣΘΗΣΗ ΜΕ ΤΗ ΜΟΝΤΕΡΝΑ, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ» ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΙΧΜΗΡΗ ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΣΥΝΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ.

Εξίσου σημαντικό στοιχείο του έργου του, ωστόσο, ήταν η διαύγεια της γραφής, σε μορφολογικό, ενορχηστρωτικό και αρμονικό επίπεδο, που αναπόφευκτα τον έφερνε πιο κοντά στις αισθητικές αρχές του Κλασικισμού παρά στο υπερεκχειλίζοντα συναισθηματισμό του Ρομαντισμού. Λίγους μήνες πριν το ξέσπασμα της Οκτωβριανής Επανάστασης, ο Προκόφιεφ καταπιάστηκε με τη σύνθεση της πρώτης του συμφωνίας, που επιχειρούσε να απαντήσει έμπρακτα στο υποθετικό ερώτημα, πώς θα έγραφε ένας συνθέτης σαν τον Χάυντν, αν ζούσε στον εικοστό αιώνα. Ο συνθέτης πίστευε πως θα διατηρούσε το ιδιαίτερο στιλ του αλλά θα ενσωμάτωνε ως έναν βαθμό κάποιες από τις καινοτομίες της εποχής και με αυτό ακριβώς το πνεύμα συνέθεσε τη Συμφωνία, στην οποία έδωσε το προσωνύμιο «κλασική», όχι μόνο λόγω του ύφους της αλλά και με την ελπίδα πως αυτή θα γινόταν ένα αναπόσπαστο κομμάτι του συμφωνικού ρεπερτορίου (πράγμα που αναμφίβολα επετεύχθη). Παράλληλα, ο Προκόφιεφ, αν και βιρτουόζος πιανίστας, θέλησε να πειραματιστεί εν προκειμένω με το να συνθέσει μακριά από το πιάνο, το οποίο είχε αποτελέσει ως τότε σταθερό αρωγό της συνθετικής του δουλειάς. Μία τέτοια πρόσκαιρη «αποτοξίνωση», πίστευε πως θα μπορούσε να γίνει πιο εύκολα και με μεγαλύτερη επιτυχία, εφόσον εκείνος θα κινείτο στο γνώριμο έδαφος του κλασικού στιλ.

Η Κλασική Συμφωνία, εκτελέστηκε πρώτη φορά στις 21 Απριλίου του 1918 στην Αγ. Πετρούπολη υπό τη διεύθυνση του συνθέτη. Και τα τέσσερα μέρη της είναι πολύ σύντομα σε διάρκεια, με αποτέλεσμα ολόκληρη η συμφωνία να διαρκεί λιγότερο από όσο το πρώτο μέρος της Ηρωικής του Μπετόβεν. Σε όλο το έργο ο ακροατής έρχεται σε επαφή με μία ανυπόκριτη κλασική φρεσκάδα, μορφολογική καθαρότητα και απέριττες χειρονομίες. Στοιχεία τόσο χαρακτηριστικά στον Χάυντν, όπως οι έντοες αντιθέσεις δυναμικής, ενεργητικά περάσματα υψηλής έντασης αλλά και νοηματικά φορτισμένες εκπλήξεις, έχουν την τιμητική τους και στη Συμφωνία του Προκόφιεφ, διυλιζόμενα όμως μέσα από το ιδιαίτερο μοντερνιστικό στιλ του δημιουργού και την τόσο προσωπική του αίσθηση περί χιούμορ και πρωτοτυπίας.

Γεώργιος-Θεόδωρος Ραράκος

ΤΟΥΜΠΑ

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα. Σπούδασε τούμπα και ανώτερα θεωρητικά και είναι Κορυφαίος τουμπίστας της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών. Χρησιμοποίησε, για πρώτη φορά στην Ελλάδα, και τις τέσσερις διαφορετικές τονικότητες της τούμπας. Έλληνες συνθέτες έχουν συνθέσει και αφιερώσει έργα σε εκείνον. Έχει δώσει περισσότερες από 1800 συναυλίες σε Ελλάδα και εξωτερικό, συμπράττοντας με τις Κρατικές Ορχήστρες Αθηνών και Κύπρου, με τις Συμφωνικές Ορχήστρες του Δήμου Αθηναίων και του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης, με την Καμεράτα – Ορχήστρα Φίλων της Μουσικής, με την Philharmonia του Λονδίνου, καθώς και με τα σύνολα Brass Ensemble της Ορχήστρας Νέων της Μεσογείου, «METALLON» της ΚΟΑ, «KYKLOS ENSEMBLE», «the Misty trio» (βιόλα, τούμπα και πιάνο) κ.ά. Υπήρξε μέλος της Συμφωνικής Ορχήστρας Δήμου Κερκυραίων, της Ορχήστρας Νέων της Μεσογείου, της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, της Ελληνικής Ραδιοφωνίας, της Ορχήστρας των Χρωμάτων και του Κουιντέτου χάλκινων *Melos Brass*. Δίδαξε στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Ιονίου Πανεπιστημίου, στο Εθνικό Ωδείο, στο Ωδείο Αθηνών και στο Ωδείο Φίλιππος Νάκας. Διδάσκει στο Ωδείο Kodaly και στο Ιόνιο Ωδείο, ενώ αποτελεί καλλιτεχνικό συνεργάτη του κατασκευαστή μουσικών οργάνων Wessex.

Νίκος Τσουκαλάς

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΟ

Ο Νίκος Τσουκαλάς είναι ένας από τους πιο ενεργούς μουσικούς της γενιάς του, με ρεπερτόριο που εκτείνεται από τον κλασικισμό μέχρι τη σύγχρονη μουσική δημιουργία. Μετά την αποφοίτηση του από την τάξη του Τάκη Καπογιάννη συνέχισε τις σπουδές του με καθηγητή τον D. McTier στη Βασιλική Ακαδημία του Λονδίνου με υποτροφία του ΙΚΥ, αποφοιτώντας με την υψηλότερη δυνατή διάκριση. Είναι μέλος της Κ.Ο.Α. από το 2008, ενώ από το 2019 είναι Α' κορυφαίος. Είναι επίσης μέλος του Ergon Ensemble με εμφανίσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ως σολίστ έχει στο ενεργητικό του πολλές επιτυχημένες εμφανίσεις, παρουσιάζοντας πανελλήνιες πρεμιέρες έργων για σόλο κοντραμπάσο συνθετών όπως οι L. Berio, K. Saariaho, B. Furrer κ.ά., ενώ έχουν γράψει έργα για εκείνον οι Ι. Παπαδάτος και Κ. Σελαμσής. Έχει επίσης συμπράξει ως σολίστ με την Κ.Ο.Α. την ΑΣΟΝ και την ορχήστρα του Δήμου Ψυχικού ερμηνεύοντας τα κοντσέρτα των Vanhal, Koussevitzky και του Bottesini για δυο κοντραμπάσα.

Κώστας Σίσκος

ΚΟΡΝΟ

Ο Κώστας Σίσκος είναι Κορυφαίος Α' στα Κόρνα της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών από το 2003, ενώ έχει διατελέσει και κορυφαίος της ορχήστρας της Ε.Λ.Σ.. Γεννήθηκε στην Κέρκυρα. Σπούδασε στο ωδείο Ραϋμόνδη και στο Ορφείο Ωδείο με καθηγητές τους Σπύρο Καίσαρη και Βαγγέλη Σκούρα. Ολοκλήρωσε τις σπουδές του στη Μουσική Ακαδημία του Γκρατς με τον Hector McDonald, μελετώντας εκτός από το σύγχρονο γαλλικό κόρνο, και το βιεννέζικο και το φυσικό κόρνο. Ως σολίστ έχει εμφανιστεί στην Ελλάδα, με την Ορχήστρα Δωματίου της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, την Κ.Ο.Α., την Ορχήστρα των Πατρών, την Καμεράτα και την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης και στην Αυστρία με την Ορχήστρα της Ακαδημίας του Γκρατς. Έχει συνεργαστεί με την Ε.Λ.Σ., την Καμεράτα, τη Συμφωνική ορχήστρα Αθηνών, και την Ορχήστρα των Πατρών, με τη Συμφωνική της Βιέννης, την Konsectus Musicus και την Konzertverein της Βιέννης, καθώς και με την ορχήστρα της όπερας της Πράγας και τη Φιλαρμονική Borusan της Κωνσταντινούπολης, κάτω από την μπαγκέτα μεγάλων μαέστρων όπως οι N. Harnoncourt, K. Nagano, A. Fischer, κ.ά.

Στάθης Σούλης

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Από τους ανερχόμενους αρχιμουσικούς της γενιάς του, ξεκίνησε μουσική σε ηλικία τεσσάρων ετών και σπούδασε στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Ιονίου Πανεπιστημίου (ειδίκευση: διεύθυνση ορχήστρας υπό τον Μίλτο Λογιάδη). Έχει συνεργαστεί με πολυάριθμα σύνολα και οργανισμούς: Συμφωνική Ορχήστρα Δήμου Αθηναίων, Ορχήστρα Ιονίου Πανεπιστημίου, Ορχήστρα Σύγχρονης Μουσικής ΕΡΤ, Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, Εθνική Λυρική Σκηνή, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Φεστιβάλ Αθηνών. Επιπλέον, εμφανίστηκε ως μαέστρος συνόλων μουσικής δωματίου στο Διεθνές Συνέδριο ICMC/SMC (Στέγη Ιδρύματος Ωνάση), διηύθυνε την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα και Χορωδία της ΕΡΤ την ημέρα επαναλειτουργίας της (2015), έδωσε συναυλίες με την Ορχήστρα Σύγχρονης Μουσικής της ΕΡΤ και τον τζαζ πιανίστα / συνθέτη Δημήτρη Καλαντζή (Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος), ενώ συνεργάστηκε με τα σύνολα ARTéfacts ensemble – Ventus ensemble. Από το 2019 συνεργάζεται με την Εθνική Λυρική Σκηνή.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

20 – 21

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΑΛΙΚΗ ΦΙΔΕΤΖΗ

ΣΥΝΤΑΞΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΤΙΤΟΣ ΓΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
G DESIGN STUDIO

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ
Hilton ATHENS

ΧΟΡΗΓΟΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΝ
airchampion24.com

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ
SysteCom

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΡΤ · LiFO · 90.9FM · ΒΟΥΛΗ · ΚΟΚΚΙΝΟ · elculture.gr · ΙΤΕΜ